

hurtig blev forældet. Da det er saa godt som sikkert, at den nye Rigsdag vil kunne træde sammen i Maj, finder man det ogsaa af den Grund rigtigst ikke at give Loven for lang Varighed ud over dette Tidspunkt. Jeg skal derfor paa hele Udvalgets Vegne indstille Ændringsforslagene Nr. 1, 4 og 5 til Vedtagelse. Jeg skal tilføje, at den højtærede Indenrigsminister i Udvalget har stillet sig meget velvilligt overfor Tanken om at indskrænke Lovens Varighed. Jeg haaber derfor, at Indenrigsministeren heller ikke vil have noget imod disse Ændringsforslag. Endnu skal jeg om dette Punkt tilføje, at vi ikke har rørt ved de to Millioner Kr., der er stillet Forslag om i Lovforslaget, og som skulde bruges i Tiden fra den 1. April til den 31. August. Arbejdsløshedsnævnet havde kun indstillet at foreslaa 1 Million, idet det foreslog, at Lovén skulde gælde til 30. Juni, medens den højtærede Indenrigsminister har stillet Forslag om 2 Millioner. Han begrundede det med, at Loven skulde vare 2 Maaneder længere. Vi har, som sagt, ikke rørt ved de 2 Millioner, idet det i denne Sag ikke særlig har været os Penge om at gøre. Selvfølgelig maa der ikke bruges mere end nødvendigt, men det skal ogsaa til, og da de 2 Millioner nærmest er kalkulatoriske, har vi fundet det rigtigst at lade dem staa.

Derimod er det desværre ikke lykkes Udvalget at naa til Enighed om de to Divergenspunkter, som var til Stede, da vi havde Sagen til første Behandling her i Landstinget. Det ene Spørgsmaal angik en Begrænsning overfor Understøttelserne til Ægtefæller i visse Tilfælde, og det andet Spørgsmaal drejede sig om, hvorvidt der skulde fastsættes en vis Procent af den sædvanlige Arbejdsfortjeneste, som Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke maatte overstige. Der var jo ved første Behandling Enighed om Tanken; det fremgaar allerede af det sidste Stykke i Lovforslagets § 4, at den højtærede Minister er ganske klar over, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke maa komme alt for nær op til den sædvanlige Arbejdsfortjeneste. Det fremgaar ogsaa af Udtalelser i Folketinget ved Sagens anden Behandling, at man fra alle Sider var enig om denne Opfattelse. Jeg skal saaledes nævne, at Ordføreren for Udvalget, der var nedsat i det andet Ting om denne Sag, ifølge Folketingstidende Sp. 2882 om det af Mindretallet derved stillede Ændringsforslag udtalte: „Hensigten er udmærket, og for øvrigt er vi jo alle ganske enige om, at denne Under-

støttelseslov saavel som de tidligere skal have det Formaal, at Understøttelsen i al Almindelighed ikke kommer for nær op ad Lønnen for ikke at skade Arbejdsvilligheden. Det har hele Udvalget ogsaa udtalt“, og saa citerer han til Vidnesbyrd derom et Stykke af Betænkningen. Derom var alle enige, men Spørgsmaalet var, paa Maade man skulde give denne Enighed om Princippet Udtryk i Lovforslaget, og derom er det desværre ikke lykkedes at naa til Enighed hverken indenfor Udvalget, der har delt sig i et Flertal og et Mindretal, eller mellem Flertallet og den højtærede Indenrigsminister.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Begrænsning i visse Tilfælde af Understøttelsen til Ægtefæller kunde vi nu nok være blevet enige. Den højtærede Indenrigsminister udarbejdede et Ændringsforslag om dette, og det blev tiltraadt af Flertallet, og der blev i hvert Fald heller ikke taget stærkt Afstand derfra af Mindretallet, men Ministerens Forslag var — forstod jeg — stillet under den Forudsætning, at vi alle blev enige om hele Lovforslaget, og jeg mener derfor ikke, at Ministeren er bundet ved Forslaget nu, da denne Forudsætning ikke kom til at foreligge. Men Flertallet, der gerne har villet strække sig saa langt som muligt i Imødekommen, har dog ment at vise en Imødekommen ved desuagtet at stille dette Ændringsforslag i Stedet for det, der var stillet som Nr. 3 af et Mindretal i Folketinget, og det er dette Ændringsforslag, der er stillet i Udvalgsbetænkningen under Nr. 2. Jeg tror ikke, at det er til nogen Nytte, at jeg nærmere gør Rede for, hvad Ændringsforslaget indeholder, eller paaviser Forskellen mellem dette og det, der var stillet af Mindretallet i Folketinget om det tilsvarende Emne, dersom der ikke udtales Ønske derom fra nogen Side. Jeg mener, det vil være at spille det høje Tings Tid nærmere at dvæle ved dette Punkt, da Enigheden om selve Lovforslaget dog til Slut neppe vil strande paa dette Spørgsmaal, men vi sikkert nok vil blive enige om det, som er udtrykt i Ændringsforslag Nr. 2.

Det andet Spørgsmaal af Betydning, der derefter stod tilbage, er det, der omhandles i Ændringsforslag Nr. 3 til § 4, og som omhandlede i Folketingsudvalgets Mindretalsforslag under Nr. 4. Der er vi, som sagt, alle enige i Princippet, men Landstingsudvalget finder, at det sidste Stykke i det oprindelige Lovforslag, der, hvad jeg maaske maa friske op i Erin-